

ΔΡΟΣΙΑ

Μένα... (ντροπαλὰ) Δροσιά με λένε!

(παρρηρεῖ αὐτὸν μετὰ προσοχῆς)

Παλληκαρίδιο ὄνομα· σοῦ πρέπει εἶδαι λεδέντης.

ΓΙΩΤΗΣ

Ῥοδοπλασμένο ἔχεις κορμὶ ποῦ χάρι δὲν τοῦ λείπει.

ΔΡΟΣΙΑ (ἐν ἀπελπισίᾳ).

Τῆς ἀντρομιδαῖς ξέχασα στὴ θάλασσα!... (κινεῖται νὰ φύγῃ).

ΓΙΩΤΗΣ (παρρηρητικῶς).

Μὴ φεύγης...

τῶν κοπαδιῶν μου τὰ μαλλιά δὲ φτιάχνεις ἀντρομιδαῖς;...

ΔΡΟΣΙΑ (μένει).

Καὶ ἔχεις πρόβατα πολλὰ;

ΓΙΩΤΗΣ

Ἴσα με πεντακόσια!...

(πλησιάζουν ἀλλήλους περισσότερον).

ΔΡΟΣΙΑ

Δὲν παίρνω ἄντραν ἄσχημο, τοῦ κάμπου κολοκύθα,
ἔλατο θέλω τοῦ βουνοῦ, ψηλὸ, καμαρωμένο.

ΓΙΩΤΗΣ

Κ' ἐγὼ μυρτιά τῆς ὀρεματιᾶς δροσάτη κι' ἀνθισμένη...

ΔΡΟΣΙΑ (κύπτει τὴν κεφαλὴν σιωπῶσα).

ΓΙΩΤΗΣ

Τώρα ποῦ γνωριστήκαμε, ἄς κάτσωμε ἀντάμα!

(κάθεται στὴν Ἰτιά ἀπὸ κάτω—μετ' ὀλίγον προσέρχεται δειλὰ

δειλὰ καὶ ἡ Δροσιὰ καὶ κάθεται πλησίον του).

ΔΡΟΣΙΑ (παρρηρησά αὐτόν).

Μπά! τί σημάδι εἶν' αὐτὸ ὅπ' ἔχεις στὸ λαιμό σου;

ΓΙΩΤΗΣ (ἀφελῶς).

Πέντ' ἔξιν τσοπανόπουλα μιὰ μέρα στὸ λειβάδι
παίξαμε τὸν ἀρματωλῶν τὸ ξακουστὸ παιγνίδι
νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ φοβηθῇ κάνεις κι' ἂν θὰ δειλιάσῃ.Ὅλοι καθήσαμε στὴ γῆς τριγύρω ἀπὸ μιὰ πλάκα
καὶ γρήγορα γυρίζαμε ἀπάνω ἕνας-ἕνας
κουμποῦρι με ὀλάνοιχτο τὸ λύκο, τραγουδώντας:
—Χάρε δὲ σὲ φοδοῦμαστε κι' ὅποιον διαλέξης πάρε!...

ΔΡΟΣΙΑ (ἀνησυχῶς).

Καὶ τὸ κουμποῦρι;

ΓΙΩΤΗΣ

Ἐπιάσε φωτιά.

ΔΡΟΣΙΑ

ΓΙΩΤΗΣ

Καὶ πῆρε!...

Ἐμένα.

ΔΡΟΣΙΑ

Κι' ἂν πέθαινες;

ΓΙΩΤΗΣ

Ὦρα καλή!

ΔΡΟΣΙΑ (ἀποθανυμάζουσα αὐτόν).

Τσοπάνης εἶσαι ἢ δρόκος!;

Μπά! πῶς πετάει τὰ νειῶτα του στὸν κόσμον ὅποιος τὰχει!...

(μετὰ μικρὰν σιωπὴν).

Ἐδῶ ποῦ ἦρθες ἔφερες καὶ τὴν καρδιά σου ἀντάμα
ἢ μήπως τὴν παράτηδες εἰς τὸ βουνό σου ἀπάνω;

ΓΙΩΤΗΣ (ἀνοίγων τὰς ἀγκάλας του).

Σὲ ὄνα τὴν παρὰδωσα καὶ κάν' τὴν ὅ,τι θέλεις...

ΔΡΟΣΙΑ (ἀφίνουσα νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ).

Κ' ἐγὼ Γιώτη σ' ἀγάπησα ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ σὲ εἶδα.

(πλησιάζουν τὰ χεῖλη των).

ΧΡΥΣΗ (ἀφηνειζομένη).

Γιώτη! ποῦ εἶσαι;

ΓΙΩΤΗΣ (ἀναπηδῶν).

Μάνα μου! ἐδῶ 'μαι! τί με θέλεις;

(τὴν βοηθεῖ καὶ σηκώνεται).

ΧΡΥΣΗ

Μ' ἄψιδες καὶ κοιμήθηκα παρὰ πολὺ παιδί μου.

ΔΡΟΣΙΑ (ἀποσυρμένη).

Κάλλιο ἄς μὴ νοιώσῃ ποῦμαι ὅθ' θα λυπηθῇ σὰ μὴ
πῶς γλυκοκουβεντιάσαμε τὴν ὥρα ποῦ κοιμώταν
καὶ μάνα ἢ γυναῖκα σὰ γενῆ, πάλι γυναῖκα εἶναι.

ΧΡΥΣΗ

Σὰ σήμερα ὠμορφώτερο στὸν ὕπνο μου δὲ σὲ εἶδα

Ἀλλοίμονο στὴ μάνα

ποῦ πρέπει νάποκοιμηθῇ γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ παιδί της!

Εἶχες στὰ μάτια σου φωτιά, στὰ χεῖλια σου εἶχες γλῶ
ἴδιος σὰν τὸν πατέρα σου μοῦ φάνηκες, τὴν ὥρα
ποῦ εἶπαμε τὴν ἀγάπη μας εἰς τὴν Ἰτιά ἀπὸ κάτω

(φεύγουσ).

ΔΡΟΣΙΑ (μόνη, παρακολουθοῦσα αὐτοὺς διὰ τοῦ βλέματος).

Τί ἔπαθα καὶ δειλιάσα; φοδῶμαι μοναχὴ μου...

(προχωρεῖ ὀλίγον καὶ στέκεται)

Θέλω νὰ πᾶω γρήγορα, μὰ δὲν μπορῶ νὰ τρέξω.

(κάθεται στὸ πηγάδι)

Τα γόνατά μου τρέμουνε... μοῦ τρέμουν καὶ τὰ χεῖλια...

καὶ στὴν κορδιά μου ἀκούω φῶ... φῶ...

(ἐν ἀπελπισίᾳ ἐνοῶσα τὰς χεῖρας)

μὴν εἶν' αὐτὸ ἡ ἀγάπη!...

(Πίπτει ἡ κεφαλὴ).

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΤΟ ΘΗΛΥ

— Ἄχ, τί ὠραῖα! τῷ ἔλεγε παρρη-
ροῦσα ὡς ἐν ἐκστάσει τὸν ποικιλόχρωμον
ὀρίζοντα τῆς δύσεως, ἐνῶ ἡ ἀμαξία των
ἐπροχώρει ἡσύχως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων
κατὰ τὸ χλιαρὸν ἐκεῖνο, τὸ εὐωδὲς καὶ
ἡδυπαθὲς τῆς ἀνοιξέως δειλινόν.Καὶ ἐκεῖνος κατένευε παρὰ τὸ πλευρόν
τῆς σιωπηλῆς, εὐχαριστημένος, βαθύτατα
αἰσθανόμενος τὴν ὥραν ἐκείνην τὸ θέλη-
τρον τῆς ζωῆς, πλησίον, πολὺ πλησίον
τῆς πρὸ καιροῦ ἀγαπωμένης γυναίκας, ἡ
ὅποια τότε πλεον ἦτο ἡ σύζυγός του, ἡ
σύντροφός του, τὸ στήριγμά του καὶ ἡ εὐ-
τυχία του.Ἰσχνός, νευρικός, σιτόχρους, με ὠραῖον
κατάμαυρον μύστικα, ἀντετίθετο ζωηρό-τατα πρὸς τὴν εὐτραφεῆ ξανθὴν, τὴν νο-
χελῶς καὶ μ' ἐκφρασίν τινα καταπονήσεως
ἀνακουφισμένης, ἐξηπλωμένην ἐπὶ τῶν
μαλθακῶν προσκεφαλαίων τῆς ἀμαξίας, με
τούς χαύνους γαλανοὺς ὀφθαλμούς, ἀντα-
νακλῶντας οἰονεῖ πᾶν ὅ,τι εἶχεν ἡ περίεξ
οὐσίς ἀόριστον καὶ ὀνειρώδες... Ἀλλ'
ἡ νεότης καὶ ἡ στοργὴ καὶ ἡ εὐτυχία τοῦς
συνήρμοζον τὴν ὥραν ἐκείνην οὕτω τε-
λείως, ὥστε πᾶσα ἀντίθεσις ἐξηλείφετο
καὶ ἂν, κατὰ τύχην, συνήντας τὴν ἀμα-
ξίαν καὶ ἠτένιζες τὴν ὑπὸ τῆς ἀνοικτῆς
αὐτῆς καλύπτρας παισιουμένην εἰκόνα,
θὰ ἔλεγες ὅτι ἐκ τῆς πλευρᾶς του τῶντι
ἦτο πλασμένη ἡ παρὰ τὸ πλευρόν ἐκεῖ-
νου γυνή.... Ἡ ἀμαξία ἤρχισε νὰ τρέχῃ περισ-
σότερον. Ἀμέσως οἱ ἐποχούμενοι δὲν τὸἐπρόσεξαν· ἀλλ' ὅταν μετ' ὀλίγον ὁ δρό-
μος ἔγεινεν ἀκόμη ταχύτερος, ἐκείνη ἀφῆκε
τὴν δύσιν καὶ ἐστράφη ἔμπρός, πρὸς τὸν
ἀμαξηλάτην, ὑψηλὸν-ὑψηλὸν ὑπὸ τὸ φαιὸν
ἐπανωφόριον καὶ τὸν μαῦρον κυλινδρικὸν
πῖλον.

— Τί ἔπαθεν αὐτός; εἶπεν.

— Ἀμαξά, σιγώτερα! διέταξεν ἐκεῖ-
νος. Ἀλλὰ τὸ φαιὸν ἐπανωφόριον με τὸν
μαῦρον πῖλον — ἴσως διότι δὲν ἤκουσε τό-
σον καλά, — δὲν ἔδειξε καὶ μεγάλῃν προ-
θυμίαν νὰ ὑπακούσῃ. Μία ἄλλη ἀμαξία
τοῦς ἠκολούθει κατὰ πόδας· ὀλίγον ἀκόμη
καὶ θὰ τοῦς ἔφθανεν, ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ
τοῦς ἔφθινεν ὀπίσω. Ἡ πρόθεσις ἦτο προφα-
νής. Ἡ φιλοτιμία ἀμαξηλάτου με τόσῳ ἐπι-
δεικτικῇ στολῇ αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἠνείχετο
ποτέ καὶ τόσῳ μάλλον καθ' ὅσον ὁ συνά-
δελφος καὶ ἀντίζηλος ἐφόρει παλαιὰν ρε-

πούμπλικαν καὶ πρόστυχην κατακλιδωμένην ἐνδυμασίαν. Δι' αὐτὸ εἶχεν ἐπιταχύνει τὸν δρόμον τοῦ κάπως καὶ θὰ εἶχεν ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ τὸν ἐπιταχύνῃ ἀκόμη περισσότερο. Ἄλλ' ὁ κύριος ἐπανάλαβε τὴν διαταγὴν δυνατὰ :

— Γιάννη, σιγώτερα !

Ὁ ἀμαξηλάτης ἤκουσε τότε καὶ ὑπήκουσε. Τὰ ἡνία συνεκρατήθησαν, ἡ κίνησις ἐγένετο θωπευτικώτερα καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀνεκλήθῃ καὶ πάλιν ἐκείνη ἀνετώτερον καὶ ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν δύσιν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἄλλος τοὺς ἔφθασε καὶ τοὺς ἐξεπέρασεν. Ἐνῶ δὲ ἀπεμακρύνετο ὡς ἀστραπή, κατὰμαυρος καὶ ἰσχνὸς εἰς τὴν ὑψηλὴν του θέσιν, ὑπεράνω τῶν κοκκινωπῶν αὐτοῦ ἵππων, ὀρθούντων τὰς κεφαλὰς ὡς ἐν θριάμβῳ, ἐστράφη πρὸς τὸν μεγαλοπρεπῆ ἡττημένον καὶ τὸν ἐαιρέτισε μυκτηριστικῶς, ἀνυψώσας μέχρι τῆς μύτης τὴν ὑπερμελὴ παλάμην.

Πῶς ἀπήντησεν ὁ ἄλλος, διὰ φασμοῦ πιθανῶς, δὲν ἀντελήσαν οἱ ὀπισθέν του καθήμενοι. βέβαιον εἶνε ὅτι ἐκ τοῦ στόματός του δὲν ἐξῆλθε λέξις. Καὶ ὑπέμενε τὴν προσβολὴν ἀγογγυστῶς μέχρι τέλους, ἂν δὲν ἔβλεπε τὸ κίνημα ὁ κύριος καὶ δὲν ἀντελαμβάνετο ὅλης τῆς σκηνῆς.

— Σὲ περίπαιζε πῶς σ' ἄφησε τάχα πίσω ; ἠρώτησε.

— Χμ ! ἔκαμε περιφρονητικῶς συγχρόνως καὶ ἐπιβεβαιωτικῶς τὸ φαιδρὸν ἐπανωφόριον μὲ τὸν μαῦρον πῖλον.

— Ἄννα, τοῦ διδούμ' αὐτοῦ νοῦ ἓνα μαθηματάκι ; Μὰς ἄφησε πίσω καὶ μὰς κοροϊδεύει . . .

Τὰ εἶπεν αὐτὰ ταχέως καὶ ζωηρῶς μὲ μετρία καὶ λάμψιν ὀφθαλμῶν, πλήρη ἐνεργείας.

— Ναί, ναί ! ἀπήντησε μὲ πολλὴν προθυμίαν ἡ Ἄννα.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς οἱ γαλανοὶ ἀπήστραψαν αἰφνης εἰς τὴν ἰδέαν τῆς μικρᾶς αὐτῆς ἀμίλλης τῶν ἀμαξηλατῶν, ἡ ὁποία τῇ ἐφάνη πολὺ διασκεδαστική. Εἶχεν ἀφυπνισθῇ παρ' αὐτῇ καθὼς καὶ παρ' ἐκείνῳ, ἡ ἔμφυτος ὁρμὴ τῆς ἐπικρατήσεως, ὁ πόθος τῆς νίκης, ὁ ὁποῖος τὴν πρώτην στιγμὴν εἶνε ἐπίσης ἰσχυρὸς καὶ διὰ τὰ μικρὰ ὡς καὶ διὰ τὰ μεγάλα.

— Ἐλα, Γιάννη, δὸς τοῦ δρόμο !

Δευτερόλεπτα μόνον διήρκεσεν ἡ σκηνὴ αὐτή, ἀλλ' ἤρκεσαν ὥστε νὰπομακρυνθῇ πολὺ ἡ πρώτη ἀμαξία, τῆς ὁποίας ὁ ὁδηγός, οἶονεὶ προμαντεύων τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος ἠπειλεῖ ὀπισθεν τὸν νωπὸν καὶ εὐκόλον θριάμβόν του, δὲν εἶχεν ὀλιγοστεύσει τὴν ταχύτητα. Διὰ τοῦτο εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁ ἄλλος ἠναγκάσθη νὰ μαστίσῃ τοὺς ἵπ-

δυναμὴν τὴν ὁποίαν ἐκράτει εἰς χεῖρας. Τὸ διάστημα τῶν δύο ἀμαξῶν ἡλαττώθη ταχέως· ἀλλὰ μόνον ἐνόησε τοῦτο ὁ πρῶτος τῶν ἀντιπάλων, χωρὶς καὶ νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν, διέγραψεν ἀνατείνας τὸν μαστιγοφόρον βραχίονα μίαν πελωρίαν καὶ μαρινιώδη καμπύλην, τὸ ἄμεσον ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ διπλασίασις τῆς ταχύτητος μεθ' ἧς ἔφευγεν ἐπὶ τῆς παράποδας διωκομένης ἀμαξίας του, προβάλλων ἐπὶ τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ τὴν ἰσχνὴν καὶ κατὰμαυρον, τὴν ἀεικίνητον σκιαγραφίαν του.

Ἡ Ἄννα εἶχε συλλάβει τὸν βραχίονα τοῦ ἀνδρός της καὶ ἐγέλα, ἐγέλα κατευχαριστημένη. Ὁ τρελὸς ἐκεῖνος δρόμος, ὁ

νεφον πυκνόν, περικαλύπτον καὶ ὀχήματα καὶ ἵππους καὶ ἀναβάτας· οἱ δὲ ἀρχαῖοι περιπατῆται ἐσταμάτων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἔβλεπον χάσκοντες παρερχομένην ὡς ἀνεμοστρόβιλος τὴν θολὴν εἰκόνα, τὴν πείσμονα καὶ μαρινιώδη ἐκείνην ἀρματοδρομίαν.

Ὀλίγον ἀκόμη καὶ ὁ μαῦρος κυλινδρὸς πῖλος νικᾷ τὴν παλαιὰν ρεπούμπλικαν . . . Ἄλλὰ τώρα πλέον ἡ Ἄννα δὲν γελᾷ. Μία κίνησις πολὺ βιαία, ἀπειλήσασα ἀνατροπὴν, τὴν ἐφοδίσεν. Ἡ ψυχὴ τῆς ἐξαίφνης κατελήφθη, ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ κινδύνου, ὑπὸ δειλίας· καὶ μεθ' ὅσης ταχύτητος ἐφύεγε, συρόμενη ὑπὸ τῶν ἐκμανῶν ἵππων, ἐντὸς τῆς στενούσης καὶ τριζούσης ἀμαξίας, μετὰ τόσης ἐξειλήθησεν ἐν τῇ ἐμφόβῳ διανοίᾳ τῆς σκηνῆς ἀλλεπάλληλοι καὶ ζωηραὶ καταστροφῶν, μετὰ προαισθήσεως πόνου σαρκὸς καὶ ὀπτασιῶν αἱμάτων καὶ ἀπηχήσεων οἰμωγῶν . . . Δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ κρατηθῇ. Ἠρχισε νὰ παρακαλῇ :

— Μή, μή, Ἀνδρέα. Γιὰ τὸ νομα τοῦ Θεοῦ . . . ἄς παύσῃ, φοβοῦμαι.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν ἀκούσῃ ἐκεῖνος ! Μεθυσμένος ὡς ἦτο, ἐμβρόντητος καὶ συγκεκινημένος δὲν ἐπρόσεχε παρὰ εἰς τὸν ἀγῶνα, δὲν ἔβλεπε παρὰ ἐμπρός, μὲ λάμποντας ὀφθαλμούς, τὴν στιγμὴν, τὴν ὅλοεν πλησιάζουσαν στιγμὴν τῆς νίκης. Ὀλίγον ἀκόμη . . . ἐμπρός ! θάρρος !

— Ἀνδρέα, φοβοῦμαι· μή, μή !

Καὶ βλέπουσα ὅτι ἡ παράκλησις τοῦ ἀκατανίκητου ἐκείνου τρόμου δὲν εἰσηκούετο, ἔχαμῆλωσε καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Ἀνδρέα καὶ τὸν ἐσφιγξεν ἰσχυρῶς μὲ τοὺς βραχίονάς της.

— Ἀνδρέα, παῦσε, φοβοῦμαι !

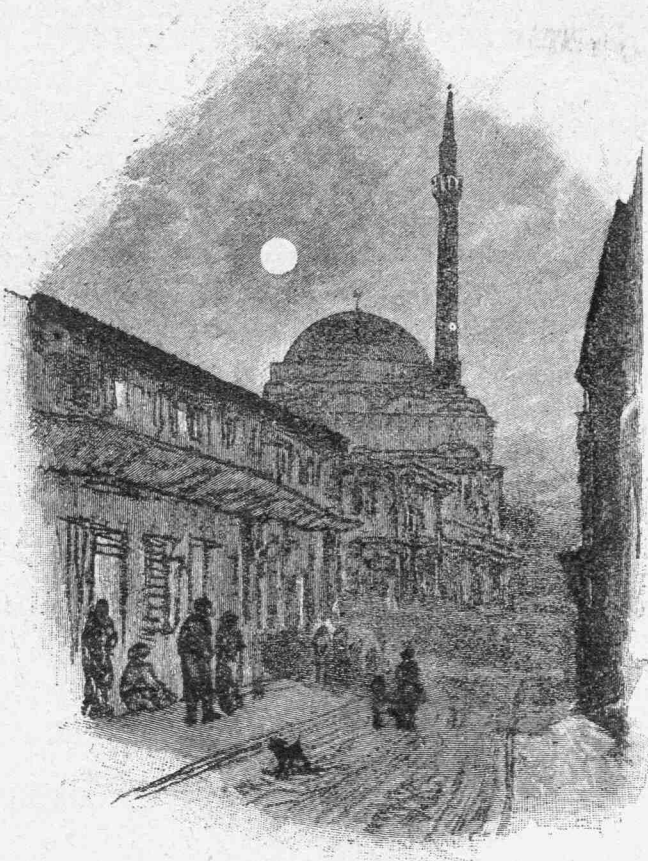
Τώρα τὴν ἤκουσεν.

— Μὴν κάνῃς ἔτσι . . . Παιδὶ εἶσαι ; . . . δὲν εἶνε τίποτε . . . νά, τὸν ξεπεράσαμε. Ἐμπρός, ἀμαξά !

Εἶπε καὶ δὲν ἐγύρισε οὔτε καὶ νὰ τὴν ἰδῇ. Εὐρίσκετο εἰς στιγμὴν ὑπερτάτην—διὰ τὰ μικρὰ ὡς καὶ διὰ τὰ μεγάλα—κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀγωνιζόμενος δὲν ἔχει ἀνάγκη οὔτε συντρόφου, οὔτε στηρίγματος . . . Καὶ ἦτο τὸ κρατερότερον τῆς ἀμίλλης σημεῖον, τὸ σημεῖον τοῦ μεγαλειτέρου κινδύνου, ναί, ἀλλὰ καὶ τῆς μεγαλειτέρας ἐλπίδος. Ὁ ἐγωισμὸς του ἐν πλήρει ἀφυπνίσει, — ἀλλὰ καὶ ὁ ἐγωισμὸς ἐκείνης ὁμοίως. Ἠγείρε τὴν κεφαλὴν ἀπελπισ, ἀπέσυρε τοὺς βραχίονας καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς ἀμαξίας, ἐξεφώνησεν, ἐξεφώνησε μὲ ὅσην δύναμιν τῆς ἐδίδεν ὁ φόβος.

— Ἄ, μή, φοβοῦμαι !

ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

Ὁδὸς ἐν Σμύρνῃ

θόρυβος τοῦ ὁποίου ἐλίκνιζε τοῦ μικροῦ θριάμβου τῆς τὸ ὄνειρον, τὴν ἔτερπεν. Καὶ ἡ θλίψις τῆς χειρὸς της, ὁ γέλως της ἐνεψύχουν ἐκείνον εἰς τὸ νὰ παροτρύνῃ ὅλοεν δι' ἐπιφωνήσεων τὸν ἀμαξηλάτην, — ἀκόμη σεβερὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ, μεθ' ὅλου τοῦ ἀγῶνος τὴν προσπάθειαν.

— Ἐμπρός ! ἐμπρός !

Μετ' ὀλίγον τὰ ὀχήματα ἐκυλίωντο σχεδὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου. Ἡ διπλὴ κίνησις ἡ ἀπὸ ρυτῆρος, διέγραφε γραμμὴν ἀκανόνιστον ὀρισεῖδῃ καὶ αἱ κοιλίαι τῶν ἀμαξῶν, τεινουσῶν νὰποσυντεθῶσιν ἐν τῇ αὐξοῦσῃ ὁρμῇ, ἔψαυον σχεδὸν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δρόμου, καὶ πάλιν ἀνυψοῦντο, καὶ πάλιν κατήρχοντο, ἐν αἰωνίῳ τρελῷ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φειδοτοράχουδα, Ὁ Λησμονημένος, ποιήματα ὑπὸ Γεωργίου Βιζυηνῶ.

Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Β.

Στὴν Ἰτιά ἀπὸ κάτω, δραματικὸν εἰδύλλιον ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου (ἀπόσπασμα).

Τὸ Θῆλυ, διήγημα ὑπὸ Γρ. Ξενοπούλου.

Ὁ Χρυσοκαράβος, διήγημα Ἐδγάρδου Πόου (μετ' εἰκόνων), μετάφρασις Ἐμμανουὴλ Ροῖδου.

Ὁ θάνατος τῆς Ἀασῆς (μία σκηνὴ ἀπὸ τὸν Peer Gynt τοῦ Ἰψεν).

Μικρὰ διάφορα.

Χρονικά.

Ἡ Ἀλληλογραφία μας.

Ὁδὸς ἐν Σμύρνῃ (εἰκὼν).

Ἐνεκεν ἀπροόπτου κωλύματος ἐβράδυνεν ἡ ἐκτύπωσις τοῦ παρόντος φύλλαδιου τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας». Ἐντὸς τῆς μεθεπομένης ἐβδομάδος θὰ ἐκδοθῶσι διὰ τοῦτο δύο φύλλαδια.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν» : Πρὸς τὸν κύριον Γρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» Ἀθήνας.

ἀπαισίαν ἐκείνην κορυφῇ. Ἦτο ἡλλοιωμένη, ὠχρά, μὲ ὀφθαλμούς διανοϊκτούς, ἀκρυβρέκτους... Ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ ἐτρελαίνετο, ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ ἐκρημνίζετο ἐκ τῆς ἀμάξης... Τετέλεσται! Ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀνδρὸς ἀνεκόπη, ὁ ἐγωϊσμός του ἐνίκηθη.

— Γιάννη, στάσου! ἐφώναζεν ἐπιβλητικῶς.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐκράτησε τοὺς ἵππους. Ἦτο συνειθισμένος νὰ ὑπακούῃ εἰς πᾶσαν περίστασιν καὶ εἰς πᾶσαν στιγμήν. Τὸν διέταξαν νὰ νικηθῇ καὶ ἐνίκηθη. Ὁ ἄλλος ἀμαξηλάτης ἐπροχώρησε καὶ ἀπεμακρύνθη, θριαμβεύων ὅπως πάντοτε.

... Ὁ δρόμος ἐπανέκτησε τὴν προτέρην του ἡρεμίαν. Οἱ ἵπποι ἐχρεμέτισαν ἀσθενῶς. Τὸ νέφος τοῦ κονιορτοῦ διελύθη καὶ κατέπεσε, καὶ τὸ τοπίον τῆς ἐξοχῆς ἀνεφάνη καὶ πάλιν ἐν ὅλῃ τῇ ὠραιότητι... Ἀλλὰ ποίος εἶχεν ὀρεξιν πλέον νὰ τὸ ἀπολαύσῃ; Ἐκείνη εἰς τὴν μίαν ἄκραν ἀπέμενεν ἀκόμη σιωπηλὴ καὶ ὠχρά, ἀτενίζουσα μὲ ὀφθαλμούς ζωῶδως ἐντρόμους τὸν σύζυγόν της, καὶ μὲ ἐκφρασιν προσώπου αἰνιγματώδη, ἡ ὁποία ἐξέφραζε μᾶλλον μομφὴν διὰ τὸν τρόπον, τὸν ὁποῖον ἠθέλησε νὰ τῇ προσξενήσῃ.

Ἐκεῖνος εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν κατηφῆς καὶ σκεπτικὸς, ἐπέμενε προσηλθὼν τοὺς

βίων τῆς στολῆς τοῦ ἀπαθoῦς καὶ ἀκινήτου ἀμαξηλάτου... Εἰς τὴν στιγμήν ἐκείνην τὴν ταχεῖαν εἶδε διὰ πρώτην φορὰν ὡς ἐν πανοράματι τὴν ζωὴν του ὁλόκληρον. Πάντοτε παρὰ τὸ πλευρόν του τὸ θῆλυ, τὸ ἀσθελὲς καὶ δειλόν, ἀλλὰ πολυθέλητρον καὶ παντοδύναμον θῆλυ, τὸ ἀνακόπτον εἰς πᾶσαν περίστασιν τὴν ἀνδρικήν του ὁρμὴν καὶ προκαλοῦν διὰ τοῦ αἰωνίου του φόβου, μετὰ τὴν ψευδῇ παρόρμησιν τοῦ πρώτου ἐνθουσιασμοῦ, τὴν τελικὴν ἦτταν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Ἄβυσσος τοὺς ἐχώριζε τὴν στιγμήν ἐκείνην—ἡ ἄβυσσος τοῦ γεννωμένου μίσους. Καὶ κανεὶς ἐξ ὧσων τοὺς ἐβλεπε παρερχομένους ἐφ' ἀμάξης ὁμοῦ, δὲν θὰ ἔλεγε τώρα, ὅτι ἐκ τῆς πλευρᾶς του ἦτο τῷ ὄντι πλασμένη ἡ παρὰ τὸ πλευρόν ἐκείνου γυνή.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΧΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ'

Διήγημα Ἐδγάρδου Πόου.—Μετάφρ. Ε. Δ. Ροῖδου

Ἵπποσχεθεὶς γενναίαν ἀμοιβὴν μετέβην ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῆς εἰς τὸν τόπον ἐκείνον καί, ἀφοῦ τὴν ἀπέπεμψα ἤρχισα νὰ ἐξετάζω τὸν βράχον ὑπὸ ὅλας του τὰς ἐπὶ-φεις. Ὁ πύργος ἀπετελεῖτο ἐξ ἀτάκτου συμπλέγματος ὀρθολίθων, εἰς ἐκ τῶν ὁποίων διεκρίνετο διὰ τὸ ὕψος καὶ τὸ κανονικόν

σχῆμά του, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμνε νὰ ὁμοιάζῃ λαξευτόν. Κατορθώσας ν' ἀναρριχηθῶ μέχρι τῆς κορυφῆς εὐρισκόμην ἐκεῖ εἰς μεγάλην ἀμνηχανίαν περὶ τοῦ πρακτέου, ὅτε διέκρινα μίαν περίπου ὑάρδαν ὑποκάτω αὐτῆς προεξοχὴν τινὰ δεκαοκτὼ περίπου δακτύλων καὶ ἐνὸς μόνον ποδὸς πλάτους. Ἀνωθεν αὐτῆς ὑπῆρχεν εἰδὸς τι σηκοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ἔκαμνε νὰ ὁμοιάζῃ μὲ τὰ κοῖλα θρονία τῶν προγόνων μας. Ἐκ τούτων ἐπείσθην ὅτι εἶχον ἀνεῦρει τὸ κᾶθισμα τοῦ Διαβόλου τοῦ κρυπτογρα-

φήματος καὶ ἐπλησίαζα εἰς τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

Τὸ ἐν καλὸν ὑαλίον δὲν ἠδύνατο νὰ σημαίνῃ ἄλλο παρὰ τηλεσκοπίον, διότι μόνον ὑπὸ τοιαύτῃ σημασίᾳ μεταχειρίζονται τὴν λέξιν οἱ θαλασσινοί. Προόηλον λοιπὸν ἦτο ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμω χρῆσιν τηλεσκοπίου κατὰ διεύθυνσιν τινὰ ὠρισμένην καὶ ἀνεπίδεκτον μεταβολῆς, οἱ δὲ ὅρισμαὶ 40°, 13' καὶ βορειοδυτικῶς ὑπεδείκνυν τὸ σημεῖον πρὸς τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ εὐθύνω τὸ τηλεσκοπίον. Κατεχόμενος ὑπὸ ἀπεριγράπτου συγκινήσεως ἐκ τῶν ἀνακαλύψεων τούτων ἔτρεξα εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἔλαβα τηλεσκόπιον καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὸν βράχον.

Ἀναρριχηθεὶς εἰς τὴν ἐξέχουσαν κορυφὴν παρετήρησα ὅτι μόνον εἰς ὠρισμένην τινὰ θέσιν αὐτῆς ἠδύνατό τις νὰ καθίσῃ καὶ τοῦτο ἐπεβεβίωσεν τὴν εἰκασίαν μου. Ἐσπευσά τότε νὰ μεταχειρισθῶ τὸ τηλεσκόπιον. Ὁ ὅρισμός τεσσαρακοστῆς πρώτης μοῖρας καὶ δεκατρίας λεπτὰ ἀνεφέρετο προφανῶς εἰς τὸ ὕψος ὑπεράνω τοῦ ὀρίζοντος, ἀφοῦ ἡ ὀρίζοντιος διεύθυνσις ὑπεδείκνυετο διὰ τοῦ βορειοδυτικῶς. Εὐθύνας τῇ βοηθείᾳ μικρᾶς πυλίδος τὸ τηλεσκόπιόν μου πρὸς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ἤρχισα νὰ κινῶ αὐτὸ βραδέως ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ τὰνάπαλιν, μέχρις οὗ παρετήρησα στρογγύλην τινὰ ὀπὴν εἰς τὸ φύλλωμα μεγάλου δένδρου, ὑπερέχοντος κατὰ πολὺ πάντα τὰ ἄλλα ὁράτᾳ. Εἰς τὸ κέντρον τῆς ὀπῆς ταύτης ὑπῆρχε λευκὸν τι σημεῖον τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνάμην κατ' ἀρχὰς νὰ διακρίνω τί ἦτο. Ἀφοῦ ὅμως συνήρμωσα ἀκριβέστερον τοὺς φακοὺς τοῦ τηλεσκοπίου μου, ἐβεβίωθην ὅτι ἦτο ἀνθρώπινον κρανίον.

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην ἠδυνάμην νὰ θεωρήσω τὸ αἰνίγμα ὡς τελείως λυθέν. Ἡ φράσις τῷ ὄντι κύριον στέλεχος ἔβδομος κλάδος πρὸς ἀνατολὰς ὥριζε προφανῶς τὴν θέσιν τοῦ κρανίου ἐπὶ τοῦ δένδρου, ἡ δὲ ὥριψε ἀπὸ τὸν ἀριστερόν ὀφθαλμὸν τῆς κεφαλῆς νεκροῦ ἦτο ἐξίσου σαφές, ἀφοῦ ἐπρόκειτο περὶ κατωρυγμένου θησαυροῦ, δηλοῦσα ὅτι ἔπρεπε νὰ ριφθῇ μολυβδίνη σφαῖρα ἀπὸ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν τοῦ κρανίου καὶ ὅτι γραμμὴ μελίσεως, ἦτοι εὐθεῖα γραμμὴ, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου καὶ ἐκτεινομένη διὰ τῆς σφαίρας, ἦτοι διὰ τοῦ σημείου ὅπου ἐπεσεν ἡ σφαῖρα, εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα ποδῶν ὥριζε τὸν τόπον ὅπου εἶχε ταφῇ καὶ ἀπέμενε πιθανῶς ἀκόμη ὁ θησαυρός.

— Ὅλα ταῦτα μὲ φαίνονται ἤδη ἀπλούστατα, σαφέστατα καὶ λογικώτατα. Ἀλλὰ τί ἔκαμες ἀφοῦ κατέβης ἀπὸ τὸν

